

LA FUGITIVA (HAVANERA)
Júlia Costa i Coderch

Entre les restes esgrogueïdes
de roba vella, d'un temps llunyà,
dins d'una antiga caixa de núvia,
aquell seu rostre vaig retrobar.

I com les veles d'una fragata
amples i esteses, de cara al vent,
l'estranya història d'aquella noia,
va tornar al port del meu pensament.

Quan de petita, l'àvia em contava,
tots els seus somnis de joventut,
i la cosina, marinereta,
era sirena d'un món perdut.

Ella ens somreïa, bella i valenta,
des d'un exòtic fons decorat,
palmeres verdes, mars de teatre,
i els ulls encesos de llibertat.

Se'n va anar vestida d'home,
de grumet en un vaixell,
amant d'un mariner pobre,,
amb disset anys a la pell.

La seva mare plorava,
tot sovint, mirant el mar,
i el seu pare es bressolava,
tristament, vora la llar.

I encara que mai no l'anomenaven,
l'àvia m'explicava, amb enyorament,
que un cant ple de pena, entonava
l'oncle, mentre navegava amb el
pensament.

Torna grumet, cap a casa,
marinereta del món,
que dins la mar hi ha tempestes
i són freds els horitzons.

Torna a l'ombrel·la i la dansa,
torna a brodar mocadors,
i a passejar per la plaça
totes les festes majors.

Torna a la casa petita,
torna al safareig i la font,
i als aplecs de dalt l'ermita,
marinereta del món.

En una tarda fresca i daurada,
quan madurava el vi novell,
arribà al poble una dama esvelta,
vestits de seda, flors al capell.

Una criada mulata duia
i un equipatge amb mil records,
àlbums amb moltes fotografies,
postals pintades de tots els ports.

Pagà una tomba per als seus pares,
amb la figura d'un àngel trist,
que amb les immenses ales esteses,
mirava sempre vers l'infinit.

Després va perdre's altra vegada,
dalt d'un vaixell, amb rumb ignorat,
duia com sempre, dins la mirada,
aquelles ànsies de llibertat

Quan la tempesta és més forta,
deïa l'àvia, a mitja veu,
mentre les ones gemeguen
i el vent xiula pels conreus,
una cançó porta l'aire,
des del cementiri vell,
que gronxa les esperances,
com les ones un vaixell.

I encara que l'àvia fa temps que es va
perdre,
cap a la incertesa del desconegut,
potser amb la cosina que fou marinera
retrobin les platges de la joventut.

Torna grumet cap a casa,
marinera del món,
que dins la mar hi ha tempestes
i són freds els horitzons.

Torna a l'ombrel·la i la dansa,
torna a brodar mocadors,
i a passejar per la plaça
totes les festes majors.

Torna a la casa petita,
torna al safareig i la font,
i als aplecs de dalt l'ermita
marinereta del món.